

XXI.

Betræknings

angaaende

Forflag til Lov om Tillæg til Lov af 23de Januar 1862 angaaende
 Indskrænkning i Afdgangen til at borttage Sten, Ler, Sand, Grus
 og deslige fra Forstranden.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 26de Januar 1899.)

Udvalget er enigt i, at den gældende Lov af 23de Januar 1862 trænger til Forandring, dels fordi den i og for sig paa adskillige Punkter er mangelfuld, dels fordi den i Tidens Løb er bleven forstaaet og anvendt i Strid med, hvad der ifølge dens Indhold og Forudsætninger var Meningen med den. I førstnævnte Henseende skal særlig fremhæves, dels at den i § 1 for stærkt betoner den private Ret som det eneste Synspunkt, hvorfra Forbuds Nedlæggelse skal bedømmes, dels at det i samme Paragraf er uklart, om Forbudene behøve at omfatte alle de der nævnte Genstande eller kunne indskrænktes til nogle af dem, dels at det ikke i § 4 er tilstrækkelig fremhævet, at Synsmændene skulle høre Indvendingerne fra dem, der give Møde under Synsforretningen (hvortil de jo ifølge § 3 ere indbudte), forinden de afgive deres Kendelse, og med Hensyn til Mærkerne, hvem der skal anbringe dem, hvor mange der skal anbringes, og hvad der skal staa paa dem, og dels endelig, at Reglen i § 9 i Slutningen om den private Paatale er i høj Grad upraktisk, navnlig med Hensyn

til Overtrædelser fra Ejerens eller Brugerens Side. — I sidstnævnte Henseende bemærkes, at Loven i Praksis — paa mangfoldige Steder i alt Fald — er bleven anvendt saaledes, at saa snart en Ejer eller Bruger forlangte Forbud nedlagt, er dette hans Forlangende blevet opfyldt, uden at Synsmændene have haft tilstrækkeligt Dje for, at det baade i § 1 og § 4 er tydeligt nok fremhævet, at det kun bør ske, hvor det „kan anses fornødent“ af Hensyn til den „Bestadigelse fra Havet“, som ellers truer Ejendommen. Ved denne fejlagtige Anvendelse af Loven er Hensynet til den fra Arilds Tid nedarvede fri Benyttelse af Havet og dets Goder bleven tilfidesat og den fuldstændig lovlige Næringsvej med Optagning af og Handel med disse Ting bleven i ufornoden Grad hemmet. Dette har ført til saa meget grellere Resultater, som det ingenlunde er gaaet tilstrækkelig op for alles Bevidsthed, at hvor der er nedlagt Forbud paa Forstranden maa den tilstødende Ejer eller Bruger lige saa lidt som nogen anden borttage nogen af disse Genstande.